

**John, Pierre-Yves
és Luc testvér**

Húsvét hangjai

Három taizéi füzet

BENCÉS KIADÓ
Pannonhalma, 2011

A fordítás a következő kiadások alapján készült:

Frère John: *Les deux faces de la Croix*

(Les cahiers de Taizé, 9)

Frère Pierre-Yves: *Sauvés par la croix du Christ?*

(Les cahiers de Taizé, 2)

Frère Luc: *Voix de Pâque*

(Les cahiers de Taizé, 12)

Fordította
Somorjai Gabi

Lektorálta
Dr. Kakusziné Kiss Gabriella

© Ateliers et Presses de Taizé, 2011
Hungarian translation © Bencés Kiadó,
2011

Luc testvér

Húsvét hangjai

Charlotte-nak és Martinnek

A fordítást *Zoltán és Magdi* emlékének
ajánlom (*a ford.*)

„Krisztus feltámadt!”: a keresztény üzenetnek ez a hír a középpontja.

A húsvéti elbeszélések beszámolnak arról, hogy akik a leginkább elkötelezték magukat Jézus mellett, ráeszmélnek, hogy ő jelen van a halálon túl is, sőt sürgős megbízatással küldi szét őket.

Ez a szabadon megszületett visszhang, amely a szenvedés és a feltámadás néhány tanújának lelkében megszólal, arra ösztönöz, hogy Krisztus történetét a magunkéhoz kapcsoljuk, és engedjük, hogy bevilágítsa életünket.

A Feltámadás, ami a lélek számára boldonságnak tűnik, azt hirdeti, hogy maga Isten vág magának utat világunkban. Felkínálja nekünk a lehetőséget, hogy a vele való közösségben ismerjük fel őt. Csak annyit tehetünk, hogy hiszünk ebben, de ez a hit tart bennünket életben.

Leprás Simon

Aznap szinte fuldokoltam a felháborodástól: hogy egy idegen asszony berontson hozzám, miközben vendégeimmel ebédelek, ez minden illetlenséget felülmúl! Ráadásul ez a rajongó örült hagyta, hogy néhány perc alatt egy egész éves munkabér veszendőbe menjen! Ahelyett, hogy elpocsékolja az illatszert, inkább ajánlotta volna fel nekünk, hogy félretegyük szükség esetére.

A düh mögött gőgünk és vakságunk rejtőzött. Nem tudtunk megszabadulni attól az érzéstől, hogy megloptak minket. Egyre csak számolgattuk üdvösségünket, s féltünk, hogy számon kérik rajtunk a rossz vagyonekezelést. Vajon nem számít-e jó cselekedetnek a szegények megsegítése, amiről majd számot adhatunk az ítélet napján? Meglepett és nyugtalanságot keltett bennünk az asszony szabadsága.

Szívünk mélyén mi magunk is szeretünk volna az övéhez hasonló intenzitással, bátran élni. De mi csak magunkkal foglalkoztunk, s aggódtunk, hogy elveszítjük önmagunkat.

Mi csak az üveg cserepeit láttuk, pedig ő Jézusra mutatott! Miatta bátran megszegte a szokásokat, hogy hirdesse: „Életed egyetlen pillanata is többet ér, mint ez az illatszert! Sokkal többet kaptam tőled. Ráéb-

resztettél, hogy az élet nem harc, sokkal inkább ajándék. És semmi sem gátolhat meg abban, hogy én is odaadjam.”

Jézus ajándékozó szeretete minden mértéket meghaladt. Nem csoda, hogy megbotránkoztak rajta.

Ha Jézus ekkora merészséget ébresztett ebben az asszonyban, minket is hasonló elszánásra buzdíthat. Ha meg akartok szabadulni a félelemtől és a haragtól, hogy az asszonyhoz hasonlóan szeretni tudjatok, Jézust nézzétek, őt kövessétek! Biztos, hogy zavarba ejt és felzaklat majd benneteket, de egyszersem új utat nyit előttetek...

Júdás

Megtörtént: megmutattam a templomórség parancsnokának, hol töltjük majd az éjszakát. Így feltűnés nélkül letartóztathatja Jézust. Közeledik az igazság órája, muszáj lesz felfednie magát! Ezúttal nem halogathatja tovább.

Föl kell hogy ismerjék, mindenekelőtt a nép vezetői. Vállalnia kell a felelősséget. Ez nem tűr halasztást: sokan belefáradtak már reményeikbe, amelyek mégsem váltak valóra. Felelőtlen emberek pedig, akik csak gazdagodni, hatalmaskodni akarnak, kiforgatták, megcsúfolták Isten nevét.

De hát a Messiásnak meg kell szabadítania minket, vissza kell szereznie népünk méltóságát, istentiszteletünk szentségét, és meg kell alapítania a Királyságot! Kit érdekelnek az eszközök, ha a cél dicséretes? Ez véget vetne sok-sok szenvedésnek, és közelebb hozná az üdvösséget. Nem szeretnék lemaradni erről a napról!

Igaz, hogy egy ideje kételkedés ébredt a szívemben: Jézusnak sötét gondolatai támadtak. Most este pedig, amikor mosni kezdte a lábunkat, mint valami szolga, megértettem, hogy nem várhatunk tovább. Attól tartok, hogy meginog és összeomlik. Nem adhatja föl a harcot, amikor ilyen közel a cél! Talán fél? Attól tart, hogy lázadást kelt, amely áldozatokat követel?

Mintha nem is ugyanaz a mester volna, aki hatalommal tanított és tömegeket lelkesített. Ha még jobban megalázza magát, várhatja-e még, hogy felismerjük? Nem azért hagytam el mindent, hogy ebben a zsákutcában végezzem.

Ha lemond, azzal elárulja az ügyet. Ha nem mond semmit, akkor a hazugság és az igazságtalanság cinkosává válik. Ha Jézus a Messiás, nyíltan meg kell ezt mutatnia, és mindenki mellé fog állni. Ha pedig csak egy csaló, vállalnia kell a kudarcot és a félrevezetett nép kiábrándulását. Rendnek kell lenni a szívekben. Egy lépést sem teszek többé világos bizonyosság nélkül.

Jakab

Ott voltam, amikor elfogták. Egész felfegyverzett sereg támadt rá éjszaka a főpap zsoldosaival, mint valami veszélyes útonállóra. Ha legalább ellenállt volna, biztos nem nézzük tétlenül... Ő azonban eléjük ment, és átadta magát. Amikor láttuk, hogy elviszik, minden összezavarodott. Valamennyien elmenekültünk. Miért érezte úgy, hogy eljött a pillanat? Honnan merítette elszántságát?

Előtte együtt ünnepeltük a húsvétot. Beszélt nekünk közeli haláláról, mondta, hogy el fogják árulni, de süket fülekre talált. A zsoldárok után szétszéledtünk. Még imádkozni akart, de mi álomba merültünk.

Az Olajfák kertjében meghúzódhattunk a tömeg és a cselszövészek elől. Az utóbbi időben egyre nőtt a feszültség, mindenki őt kereste. Voltak, akik le akarták beszélni erről az útról. Mi azonban nem akartunk lemaradni az eseményről, amikor kinyilvánítja Messiás voltát. Követtük hát, még most az egyszer.

Ekkor fogta el a félelem. Tudta, hogy egészen közeli a veszély, amit mi még akkor sem fogtunk fel. Teljes öntudattal ment a rá váró megaláztatás és kirekesztés elébe.

Egész életében szembeszállt a szenvedéssel. Nem alkudott meg semmiféle vakbuz-

gósággal, nem fogadta el a beletörődést, hanem hirdette, hogy a rossz nem Isten műve, hogy Isten nem akarja senki szenvedését. Nem tért ki a veszély elől, nem védekezett, hanem vigasztalta, gyógyította, segítette, akivel csak találkozott. Nem volt tekintettel a szombatra, nem törődött azzal, hogy lép-re csalják. Saját jó hírénel és biztonságánál többre tartotta azt, aki a segítségét kérte...

Ő, aki mindig oly biztos volt magában, most hirtelen sebezhetővé és tehetlenné vált, mint aki nem látja már az utat. Mindig hosszú órákat töltött Istenbe merülve, bensőséges felfelé figyelésben, hogy belesimuljon az Atya akaratába, és felismerje a követendő utat. Talán most belátta, hogy nincs értelme a folytatásnak? Még mindig elkerülhette volna a konfliktust, elhagyhatta volna Jeruzsálemet, elmenekülhetett volna a sivatagba. Csak meg kellett volna várnia, hogy elcsituljanak a hullámok, s a maga javára fordíthassa a helyzetet... De ő mindig leleplezte a hangot, amely minket rettegésben tart. Ha elmenekül, egyedül marad és megtagadja önmagát.

Elpihent Isten tekintetében és várásában. Tudta, hogy ő az Atya öröme és boldogsága, hogy az Atya mindent rá bízott. Viszonzásul teljesen kiszolgáltatta magát.

Ezer tervet szőttünk, s most a kudarc elviselhetetlen volt számunkra. Ragaszkod-

tunk a megingathatatlan Mester, a nekünk tetsző Messiás képéhez. Már elhagytuk őt, de ő továbbra is virrasztott fölöttünk. Háromszor is alva talált minket. Elhatározását a mi gyöngeségünkből merítette. Hogy megszabadítson minket vakságunktól és félelmünktől, megmutatta, hogy semmi sem akadályozhatja meg önátadását.

Végül is ő bátorított és indított útnak minket. Nem sejtettük, hogy ezek az utolsó pillanatok, amelyeket velünk tölt. Engedte, hogy elfogják, csak hogy minket megszabadítson.

Arimateai József

Sürgősen hívtak azon az éjszakán, amikor Jézus megjelent népünk főtanácsa előtt. A per lefolytatása során óriási zűrzavar támadt. A tanúvallomások ellentmondásai nevetségessé tették a vádat. Egyre nyilvánvalóbbá vált Jézus ártatlansága.

Félelem nélkül leleplezte, miféle üzletelés folyik a Templomban, és hogy mennyire kihasználja a híveket az előljárók kasztja, amely csak saját kiváltságait félti. Némiük a konkurenciától tartott, másokat az irigység vakított el. Jézus határozottsága és függetlensége félelmet ébresztett bennük. Vajon nem tüzeli-e fel a lakosságot, nem

szít-e lázadást? Ezzel csak okot ad az elnyomásra, és romba dönti az ügyvezetés hosszú évek alatt kidolgozott, kényes egyensúlyát. Meg kell óvnunk a népet saját tudatlanságától és szenvedélyeitől. A főtanács hivatalosan nem akart mást, mint a közjót szolgálni. De mi tudtuk, hogy már megszületett a döntés Jézus likvidálásáról. Vezetőink csak az ítélet legitimálására törekedtek. Azal az ürüggyel, hogy megvédik a vallást egy bitorlótól, készek voltak feláldozni az igazságot és a Törvényt. Ha félték volna Istent, nem követtek volna el ilyen jogsértést. Az ártatlan elleni hamis per leleplezte a vádlók hamisságát.

Jézus a zűrzavar és a növekvő feszültség közepette is ura maradt önmagának. Hallgatása megmutatta, hogy az előjárók hitelüket veszítették. Mindannyiunkat legyűrt a félelem, bezavarodtunk számításainkba – egyedül ő volt szabad.

A főpap ahelyett, hogy csillapította volna a helyzet feszültségét, inkább kiélezte, hogy csapdába ejtse Jézust. Azt hitte róla, hogy majd elbizonytalanodik, és feladja a játszmát. Előbb tehát a híveit akarta eltéríteni tőle, hogy semlegesítse, és elejét vegye a botránynak... Durván vallatóra fogta Jézust. Ő ekkor meglepetésünkre nemcsak ki nyilatkoztatta magát, hanem még meg is tódította, azt állítva, hogy ő „az Emberfia,

aki Isten mellett ül, és eljön az ég felhőiben”, hogy megalapítsa Isten Országát.

Önkéntelen szavak voltak ezek, vagy inkább előremenekült? Hallatlan volt az a mérészség, amellyel megnyilatkozott. Magasabbra helyezte a lécet, mint bárki valaha is képzelhette. A kérdésnek minden másnál nagyobb volt a tétje: maga a reménység, amely nemzedékek óta éltette a népet.

Mindenki szabadon mérlegelhetett. Egyedül ő – aki mentes volt minden számíttatástól és személyes ambíciótól – maradt hiteltelen. De hogyan kövessük őt? Mennyi ellenállást kell legyőznünk ahhoz, hogy szavaihoz igazodjunk! Ha nem hiszek neki, akkor ő csak egy vesztesre álló trónkövetelő. Ám ha komolyan veszem, akkor végtelenül elmentmondásos az üdvösség kirajzolódó útja...

A főpap megbotránkozott rajta. Szerinte a Messiás csak győztes glóriával jöhet el. Egy magára maradt, tehetetlen és csendes fogoly csak veszélyes szélhámos lehet, vagy valami felelőtlen alak, aki becsapja a népet. A főpap váltig állította, hogy a legnagyobb vád: Isten megsértése. Ezzel meg tudta szerezni az ingadozók szavazatait. Hiszen aki nem leplezi le az istenkáromlást, az maga is áruló... A főpap valamennyiünket megidézett tanúnak. Kérdése közelebről érintett minket, mint szerettük volna: „Milyen Messiást várok? Hogyan fogja betölteni hi-

vatását Isten és az emberek szolgálatában?” A gyávaság megbénította ítélőképességünket. Egyedül Jézus fénye világított ránk, jóakarátú tekintete megszabadított minket a cinkosságtól, és szívünk legbensőbb kamráján dörömbölt.

Nem keresett érveket, hogy védekezzen és meggyőzzön. Mindvégig a békéjét kínálta nekünk. Ítélete már eldőlt. Nem veti el a személyt, de a hazugságtól megszabadítja. De hogyan is nyilatkoztathatja ki magát Isten az ártatlan áldozatban, akit senki sem ismer fel?

Pilátus

Törvényeink szerint nem érdemel halált. Nem követett el bűncselekményt. Nem érek iránta gyűlöletet, csak szánalmat. Micsoda fejtelenség! Egy eszmékért folytatott vitáért, a fanatikusok irigysége miatt hal meg. Ha örömét leli abban, hogy egy másik világ királya legyen, hát tegye! Amíg nincsenek csapatai, nem jelent veszélyt – de hát a nép oly érzékeny, ha vallási kérdésekről van szó. Meg akarják védeni Templomukat. Ebben a kérdésben nem ismernek tréfiát. Mégsem kellene ekkora ügyet csinálni belőle. Róma békét akar, és nekem ezt kell szem előtt tartanom: csak fel ne csapjanak a hullámok!

Készséggel kiszabadítottam volna ezt a misztikust. Ha legalább egy kicsit a kezemre játszott volna! De ő túl büszke maradt e dühtől vicsorgó rókák előtt. Csak szét kellett volna oszlatnia a köréje épített mítoszt, egy vállrándítás elég lett volna ehhez. Mindenki megértette volna: ez a história nem ér annyit, hogy zavarjanak vele. Ő azonban mindent komolyan vett, nem akart rácáfolni a hitre, amelyet maroknyi híve beleve-tett, inkább tovább szította azt.

A főpapokban alább száll a büszkeség, mihelyt a nép megérti, hogy egy védtelen galileaitól rezeltek be ennyire. Micsoda kép-mutatás! Ők, a tisztaság és szentség bajnokai habozás nélkül leszámolnak ezzel a bajkeverővel! Átlátok a mesterkedéseiken – de hát a világ leghatalmasabb birodalmának képviselője csak nem fog felindulni egy vidéki próféta sorsán, és nem teszi ki magát a Császár elmarasztaló ítéletének.

Jobb, ha határozottságot tanúsítok, és megmutatom nekik, mi a jutalma annak, aki zavart kelt és megkérdőjelezi hatalmunkat. Csak az csillapítja le a lelkeket, ha példát statuálok. Ezzel a módszerrel mindenütt sikerült féken tartani a barbárokat. A világ a jól manipulált félelem alapjaira épül.

Cirenei Simon

Először ki akartam kerülni. A kiáltások, a tömeg, a katonák semmi jót sem ígértek... Mi történhetett? Akkor ismertem fel a tolongásban, a nyomorúság méltóságáról. Az egyik katona kényszerített. Jézus mellett találtam magam. Hordoztam a fát, amelyen meghalt.

A nehéz keresztrúd majdnem letaglózott, majd a karom szakadt le tőle abban a tömegben. Az út emelkedett, csak arra koncentráltam, hogy el ne essek. Hogy történhetett ez vele? Néhány nappal ezelőtt még üdvrivalgás közepette vonult be Jeruzsálembe. Nyilván voltak, akik el akarták őt hallgattatni. De hát egy vallási vezető más, mint valami politikai agitátor vagy bandavezér!

Az ítélet igazolásához veszélyes ellenségé vagy megvetendő árulóvá kellett őt minősíteni. Szitkok és ütések záporoztak rá. Az emberek rávetették magukat, mint kutya a koncra. Egyedül ő őrizte meg emberiségét.

Csak ment felfelé, elesett, újra felállt, továbbment tiltakozás, harag, rémület nélkül. Ő öntötte belém az erőt.

A jobb lator

Senki sem fog jó szívvel emlékezni rám. Mindenki örülni fog, hogy eltakarodom az útból. Sorstársam, akit velem együtt ítélték el, úgy vergődik, mint a csapdába ejtett vad. Gyűlöletet okád az egész világra. Gúnyolja a Názáretit. Cinikus megjegyzései azonban rosszul leplezik kétségbeesését. De hát nem a mi hibánk, hogy ide jutottunk, miután felrúgtunk minden törvényt?

Magunk akartunk életünk uraivá lenni, törvény és Isten nélkül, akinek számot kellene adnunk. Érinthetetlenek és mindenhatónak képzeltük magunkat, de csak romboltunk. Azt hittük, a gyűlöletben van az erőnk, pedig az csak egyre inkább elszigetelt minket. Kibabrált velünk a rossz. Vesztettünk, és szégyenletes halál vár ránk. Tudtuk, mit kockáztatunk, megérdemeljük a büntetést.

Ha emberi módon akartunk volna élni, s közeledni embertársainkhoz, a türelem és a szelídség útján kellett volna járnunk, mint Jézus, aki vigasztalja társait, és közbenjár ellenségeiért. Honnan merítheti hozzá az erőt?

Végre valaki, aki nem fél tőlem, s aki nem örül a vesztetnek! Kitárja a gyűlölet börtönét, amelyben sorvadok. Megérti, ha őt szólítom, s közel engedi magához nyomo-

rúságomat. Számíthatok rá, már nem vagyok egyedül. Tőle tudom, hogy halálom nem bűneimért kiszabott isteni büntetés.

Itt függ kimerülten, mégis erősebb, mint hóhérai kegyetlensége! Mindvégig rászegezem a szememet. Visszaadja nekem a békét. Mindent kérhetek tőle, s mindent rábízhatok. Még a halált is Isten ajándékaként fogadja, s Isten tőlem sem tagadja meg ezt. Ez az út vezet Országába, ahol majd újra találkozhatunk.

A tanítvány, akit Jézus szeretett

Érte álltunk ide a kereszt tövébe. Rettentés a fájdalmunk – hiszen hiába utasítottuk vissza a rosszat, nem tehetünk ellene semmit –, mégis végre szabadok vagyunk.

Aki világra hozta, mindvégig elkíséri. Egy egész élet munkáját elengedve, hűséges beleegyezéssel, hogy minden pillanatban fia életéből ajándékozzon meg minket, hagyja, hogy beteljesítse minden ambíciót felülmúló küldetését.

Soha nem vette le róla a tekintetét. Fáradhatatlanul igent mondó elfogadással áll itt. Fia vonja majd magához, hogy valódi békében pihenjen el, olyan közelségben hozzá, ami szorosabb minden vérségi köteléknél.

Ő a leghűségesebb tanítványa. Elsőként hallgatta meg és követte őt. Az út, amelyet megtett, csak kezdeti igenjének elmélyítése. Hallgatott, hogy csak őt hallja, hogy beteljesítse ajándékozó és várakozó életét. Újra anyjává vált, mivel teljesítette akaratát.

Hűnek maradni Jézushoz azt jelenti: engedelmessé válnak szavának. Amikor elveszítjük, kézen fogva vezet minket ahhoz a szeretettséghez, amellyel ő szeretett minket.

Mária

Rövidesen minden véget ér. Ivott még egy kis ecetet. Most már a célban van, nem sokára megszabadul. Hogyan is tarthattam volna vissza? Hiszen elérkezett az órája. Sejthettem volna-e valaha, hogy így fogom látni? De hát nem ő mutatja nekem az utat? Feláldozza magát, pedig nem látja, és még csak nem is gyanítja senki, mi történik itt. Elhagyhatja-e egy anya a fiát? Sehol máshol nem lehetek, csak itt, vele. Semmi és senki nem tántoríthat el ettől. Mindent megőrzök a szívemben, s majd eljön a nap, amikor elmondhatom. Ő tart meg, ő vezet túl azon, ahová valaha is kívánkozhattam. Nem zárkózott be, nem vesztette el a bátorságát. Nem a mindent elborító rosszat nézi. Provokálhatták, magára hagyhatták, ő elment

a végsőkig. Istenért és értünk vállalta ezt. Fegyvertelenek vagyunk, akárcsak ő, de nincs bennünk sem félelem, sem gyűlölet. Tanúi vagyunk, hogy mindent odaadott.

Az első naptól kezdve rám volt bízva. Elmondhattam volna-e neki mással, mint hogy mindennap Istennek ajánlom? Egy anya szereti gyermekét, még mielőtt meglátta volna. Ebből a szeretetből szövődik az élet. Nem uralkodásra születünk, hanem hogy odaadjuk magunkat; minden születés kaland az ismeretlenbe, amely az új élet fölötti örvendezésbe érkezik. A kereszt tövében egy anya, bár még nem tudhatja, mégis hihet abban, hogy ez a szenvedés nem megérkezés, csak újabb átmenet.

Lerántja a halálról a hazugság maszkját, amely elhintette bennünk, hogy az szerencsétlenségünk oka, a bűneinkért fizetett zsold. E torz maszkkal zsarolt bennünket, hogy hagyjunk mindent félbe: minek is élni, ha minden a semmibe torkollik? De Jézus felfedi ember voltunk eredeti arcát, amilyenek Isten kezdettől szánta: s ez egy velünk szembenéző arc, egy másik személy, önmagunk maradéktalan odaadása.

Lehetséges-e, hogy a gyermek újraszülje anyját? Ma ő vezet engem tovább az élet útján. Arra szólít, hogy újra legyek anyává. A kereszt nem fojtotta el az éneket, amelyet Isten ajándéka fakasztott, mivel ő

mindvégig hű maradt. A beteljesedett ajándék ugyanazt az éneket ébreszti bennem, mint egykor az ígéret.

Magasztalja lelkem az Urat.

A százados

Én vezettem az osztagot, amely végrehajtotta a helytartó ítéletét. Nekem kellett megállapítanom a halál beálltát. Mindent figyelemmel kísértem, ott voltam, amikor a Názáreti kilehelte lelkét.

A legjobb hadsereg soraiba tartozom. Hadjáratokban sajátítottam el a mesterséget, megtanultam védeni a határokat, elfojtani a zavargást, fenntartani a rendet... Gyakran találtam szembe magam az őrület lángjával. Most azért vagyunk itt, hogy megfékezzük. Erősnek kell lenni, ha biztosítani akarjuk a rendet a féktelen erőszak közepette. Aki nem biztos magában és hivatásában, az nem tud kitartani a döntő pillanatban.

Egész pályafutásom során embereket képeztem ki, és emberekkel kerültem szembe. Ha meg akarom tudni, mi lakik a másikban, a csata előtti éjjel kell beszélgetnem. Vajon kit hív segítségül? Akiknek nincs vesztenivalójuk, hirtelen buzdulnak fel, de ugyanolyan hirtelen össze is omlanak.

Van-e olyan fegyvernyugvás, amely drámaibb lenne, mint a kínhalálra ítélt ember utolsó pillanata? Ilyenkor még nyitott a csata kimenetele. Nincs ennél hatékonyabb pillanata az igazságnak. Egyesek elátkozzák apjukat, anyjukat, másuk delíriumba merülnek. A bűnözőben lázadás vagy félelem lakik, mely valójában az általa elkövetett erőszak rejtett arca.

Sok elítéltet vezettem már a vesztőhelyre, de ez az egy meglepett. Honnan merítette erejét ez a törékeny aszkéta, akit megostoroztak és félholtra vertek? Kiképzett és felfegyverzett harcosok szorosra zárt sorokban még csak szembemennek az ütközettel, de ez ruhátlan volt, egyedül indult harcba, és előre tudta, hogy a halálba megy. Eszmékért nem lehet így szenvedni.

Vajon ki értette őt? Úgy sereglettek köré, mint amikor gladiátorok küzdelméhez bősztítik fel a vadállatokat. Egyesek csodára vártak, vagy egy prófétára, aki eljön és megszabadítja. A győztes elnyerte volna kegyeiket. Olyan Istenről álmodtak, aki diadalmaskodik, aki méltó a csodálatukra. De ma mindent elborított a sötétség, Isten nem tanúsított ellenállást, nem mutatta meg hatalmát.

Valamennyien megrettentek, s megkönnyebbülve széledtek szét, hogy nem velük esett meg a dolog. Ha tudták volna, hogy

ártatlan is van az elítéltek között, s hogy a hatalom azért sújtja a vakmerőket, hogy féken tartsa a népet...

Micsoda lecke! Mindent elviselt, megmutatta, milyen messzire mehet a rossz. Nem csoda, ha ezek után bárki kiábrándul az emberiségből! De ő ott maradt, egyedül ő nem menekült el. Nem törődött a szenvedéssel, nem átkozott meg senkit. Azt gondoltuk, hogy a mi kényszerünk tartja itt őt, pedig mindvégig ő őrzött minket, s mindannyiunkért imádkozott... Senkit nem fog utolérni a bosszúja, de a bocsánata mindünket körülölel.

Hallott-e már valaki olyan emberről, aki feláldozza magát üldözőiért, és megóvjja elenségeit az erőszaktól? Ha ez a keresztre feszített ember mindvégig jó maradt üldözőivel és hóhéraival szemben, ugyan ki iránt lenne rossz?

Hogyan vihette mindezt végbe? Hogyan remélhetett még mindig bennük? Ez meghaladja az emberi erőt. Egyedül Isten képes elviselni a gonoszokat, egyedül ő kívánhat mindenkinek életet.

Asszonyok a sírnál

Be kellene fejezni Jézus gyászszerzetartását, amit a nagy sabbat beköszöntése miatt fél-

behagytunk. Előkészítettük a keneteket és illatszereket, hogy hajnalban indulhassunk. Szenvedéseinek képei és a gyűlölködő tömeg kiáltásai még ott kavarogtak bennünk. Felváltva vett rajtunk erőt a szomorúság, a harag, a zavar és a félelem.

Nem arra tanítgatott-e minket nagy türelemmel, hogy valóban ő az Istentől megígért Messiás, aki majd megalapítja a béke Királyságát, és megvilágosít minden népet? Nem a régi próféciaikat teljesítették-e be az általa mutatott jelek? Megátalkodott gőgjükben és vakságukban mégis elvetették őt. Kigúnyolták és üldözték, hazugsággal és erőszakkal akarták uralmuk alá hajtani a világot. Talán a rossz fog győzni, s rabságába veti az embereket? Meghalt volna a remény? Kudarcot vallott Isten? Miért nem tanúsított ellenállást? Mi végre ez a hallgatás?

Vég nélkül tolnak fel ezek a kérdések. A talányok mégsem érnek fel a történetekhez. Túlságosan nagyszerű az, ami történt, nem lehet a megvetéssel, a gyávaság, az irigység, a fanatizmus ellene való szövetekezésével magyarázni. Felfoghatatlan, miért fenekedtek az ártatlan ellen, aki Istennek és embertársainak áldozta magát.

Épp a sír mellett, amely szerencsétlenségére emlékeztet, várt minket Isten meglepetése. Rémülettel a szívünkben léptünk közelebb. De a nehéz kő mögött, amely

megpecsételte az elválást, és sötétségbe, hallgatásba, romlásba zárta Jézust, hírnöke várt minket. Isten nem vetette el a keresztre feszített holttestét, nem szégyellt itt megjelenni! Most hát feltárta előttünk azt, ami minden értelmet meghalad:

„Ne adjátok át magatokat a félelemnek! Nem haragszom, nem vetek semmit a szemetekre, nem vádolok senkit. Megölték a Fiamat, de én nem állok bosszút, nem büntetek senkit, távol áll tőlem az erőszak. A rossz azt hiszi, győzött, de már nem vehet erőt rajtatok. Ne féljetek semmit.

Nemcsak azért jöttetek, hogy befejezzétek a szertartást és hazatérjetek, felidézzétek emlékeiteket és gyászoljatek. Azt keressétek, aki életét adta a kereszten. Bár szörnyű kín, nyugtalanság és ellentmondások gyötörnek, mégsem tudjátok elfelejteni, mert nem lankadtok szeretni őt.

A leginkább rátok számított, hiszen ti tartottatok ki mellette a végsőig, ti hoztátok át ebbe a sírboltba is. Tanúsítani tudjátok, hogy semmi nem tudta letéríteni őt az útvjáról. Nem védekezett, nem félt szembeszállni a rosszal, hanem életét adta mindvégig, s még a halál sem gátolhatta meg ebben. Ő a halálnál is erősebb szeretet. Meg akarjátok ismerni, hogy élni tudjatok belőle. Ő az, akit kerestek.

Feltámadt, nem halott. Bár hallgatásra kényszerült, nem semmisült meg, hanem él. A halál sem tarthatta vissza attól, hogy szeressen. Nem nyelte magába, inkább ő fogadta vissza a halált az életbe.

Mindeddig hallgattam, de most már hirdetem: végrehajtotta küldetését, s én nem vagyok szomorú, nem sajnálkozom, hanem büszke és hálás vagyok, s titeket is be akarlak vonni örömömbbe. Ő az, aki beteljesíti a teremtés kezdete óta élő reményemet. Az első, aki maradéktalanul megfelel várakozásomnak. Ha a szabadnak teremtett emberek kizártak is életükből, ő bizonyosság arra, hogy az ember mindennél jobban képes szeretni is.

Nincs vád a szívében ellenük. Senkit nem vet el közülük. Nem engedte, hogy a félelem vagy a kishitűség elválassza őket tőle, magában hordozta őket, és szüntelenül hitt bennük. Egyedül maradt a kereszten, s mégis közbenjárt értük. Senki sem kért még úgy, ahogy ő: »Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.«

Senki sem bízta még úgy rám magát, mint ő. Mindvégig hű maradt, és soha nem látott mélységből kérlelt engem. Nem szabtam neki határt, nem gátoltam meg, hogy ilyen messzire menjen. Engedtem, hogy lemeztelenítsen a kereszten – nem a gonoszság, hanem Jézus szeretete. Szaba-

don vált meg mindentől. Magára maradva, meztelen karját kitárva a kereszten, lerántotta a maszkot a halálról, amely ezt büntetéssé, félelmetes ellenséggé aljasította. Úgy fogadta a halált, mint a mindent elfogadás és mindent odaadás lehetőségét.

Mindent elfogadtam, nem vettem el még kiszolgáltatott testét és kiontott vérét sem, hanem úgy fogadtam, mint drága ajándékot. Amikor az emberek elűztek, amikor sötétség borította az egész földet, ő akkor is rám figyelt, ezen az éjszakán benne tudtam elnyugodni. Ő volt számomra a vigasztalás. Soha nem akartam más lakhelyet, mint egy emberi szív szabad igenjét. Ezt az igent tőle kaptam meg. Bebizonyította, hogy az emberi lény, még ha lealacsonyítják is, még ha a halál torkában vergődik is, hajlékom lehet. Jelenlétem a világban az emberi jóság hajszáján függ. Ő egészen befogadott engem, most én fogadom be őt a Mennybe.

Hagyjátok csak a kenetet, s amit még hoztatok. Bár őt magát nem tudjátok megragadni többé, szeretete bennetek él. Nem vehette el tőletek a halál, ha keresitek, megtaláljátok őt. Előttetek jár, egyre csak vár benneteket, jelen van ott, ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az ő nevében, ott jár Galilea útjain azokkal, akik egy pohár friss vizet kérnek.

Ha az emberekért adta életét, ti is szeretetitek őket. Ha annyira fontosak vagytok számára, hogy senkit sem akar elveszíteni közületek, akkor ti is szolgálhatjátok egymást. Most rajtatok a sor, hogy odaadjátok magatokat, Jézus szellemében, azoknak, akik nem ismerik őt... Ha befogadjátok legkisebb testvéreteket, vele fogtok élni, s ő a szívetekbe költözik.”

Tamás

Vajon társaim valóban a megfeszítettel találkoztak? Elbeszélésük felzaklatott: félek, hogy csalódnom kell.

Jól láttam, hogy Jézus a halálba megy. A kocka már el volt vetve, amikor elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe.

A gonoszok és ostobák kudarcra ítélték, hogyan is érdemelnének üdvösséget? Nem voltam hajlandó elhallgatni ezt a botrányt, hallani sem akartam semmi másról.

Ő azonban utat vágott elutasításomon át, s kiszabadított magányomból. Annak jelenléte, aki mindent odaadott, olyan ajándék, amely titeket is megnyit a másik ember és az élet számára.

Sebei által, amelyek rémülettel töltöttek el, a meghalásig odaadott, meggyilkolt teste által erősebben megszólított, mint bármi

más hívás: „Ne engedd, hogy fogva tartson fájdalmad és a kín! Hiszen szabad vagyok, kiálltam a próbát, élek! Ne akadályozd az életet! Szolgáld te is Isten ajándékát!”

Te, aki a halálban is élsz, élet és halál ura vagy. A halálon túl is ott vagy te, az élet forrása.

Békéd, amelyet még a keresztről is árasztottál ránk, engem, a lázadót is lecsendesített, s kimentett lázálmaimból. Áldott jelenléted elűzte kínjaimat, alázatod megmosta szégyenemet. Bocsánatod, amelyet senkitől sem tagadsz meg, kitarja szívemet. Életed, amelyet a végsőig Istennek ajánlasz, utat talál hozzám a legmélyebb magányon át.

Többé semmivel sem érem be, ami megragadható... Már nem akarlak érinteni, nem akarlak megérteni – add, hogy mindennap benned nyugodjak el.

Simon, Jónás fia

Amikor megjelentél nekem szegényen, szótlanul, álmatlanul, szomjasan – nem védekeztél, hanem ismét odaadtad magad, és mindent tőlem vártál –, ezzel véget vetettél önmarcangolásomnak, és kiszabadítottál a szomorság karmaiból.

Nincs más fogódzó az élethez, mint a szeretet, s vele felrázod az én szívemet is. Kiszabadítod a nyugtalanság útvesztőjéből, elosztatod szégyenét és félszességét.

Hitted, előbb, mint én, hogy képes vagyok szeretni téged, minden másnál jobban, örökre. Hűségese várákozásod a mindig nagyobb ajándék ígéréte. Hiszed, hogy szeretetem soha nem ér véget, s ezzel közel hozod hozzám az örökkévalóságot. Hálas vagyok, hogy ezt elmondhatom neked.

Szívem elrejtőzött a komor hangok elől. Elvesztem volna, ha nem vallhatok neked... Azzal, hogy megkértél, fogadjalak be, karod nyújtottad, hogy beléd kapaszkodhassak.

Sokáig ellenálltam, dacolva a sorssal: „Képtelen vagyok szeretni.” De csak a te elfelejtett kérdésed fonákja volt ez: „Elfogadod, hogy szeresselek?”

Fegyvertelenül várod a választ tőlem, nem ismerheted előre, de minden másnál jobban sóvárogsz rá. Nem mondja ki senki helyettem, de nem is hallgattatja el semmi. Ez a válasz a hely, ahol lakni szeretnél.

Tőled tanultam, hogy odaadjam azt is, amim nincs, mert megfosztott tőle a hitetlenség és a magány.

Egy jeruzsálemi lakos

Nyüzsögtek az ünnepre érkező zarándokok az utcákon, mint minden évben. Mindenfelől érkeztek, jöttek a diaszpórából is, hogy megünnepeljék a Szövetséget, amelyet Isten kötött népével.

Úgy tűnt, már megfeledkeztek a Názáreti peréről, amely megzavarta az utolsó húsvétot. Kezdetben sok reményt ébresztett az elítélt, de amikor utoljára jött föl Jeruzsálembe, csapdába ejtették.

Fényes nappal tört ki az incidens. Erős zaj lármázta fel az embereket. Felismertük a galileaiakat. Részegek lettek volna? Bátoran előjöttek rejtekhelyükről, és mindenki-vel összeölelkeztek. Micsoda meglepetés volt látni Jézus tanítványait, amint szabadon örvendeznek; hiszen mindnyájan azt hittük, ijedtükben szanaszét futottak. Nem követeltek semmit, nem vádoltak senkit, a béke és a hála éneke zengett ajkukon!

Ekkor Simon, a kafarnaumi halász magához ragadta a szót:

„Isten bölcsessége, ereje és akarata a hozzáink hasonló szegényekben: ez maga a kiáradó Szentlélek, aki eljött, hogy megbocsátást hirdessünk, és másokkal is megosszuk azt, amiben részünk volt. Isten hű maradt ígéretéhez. Prófétáink már régen

megjövendölték azt, ami ma beteljesedett. Ti vagytok a tanúk rá: az Úr elküldte Szentlelkét. Teljes bizalommal árasztja ránk az Istennel való közösséget, amelyben Jézusnak is része volt. Isten ugyanis azt, akit ti veszélyes trónbitorlóként elítéltetek, saját Szolgájának és szeretett Fiának jelentette ki. Magához fogadta őt.

Korábban mi sem értettük ezt. De Jézus él. Én, aki akkor félelmemben és szegyenemben megtagadtam, most találkoztam vele. Ő, a megfeszített, kiemelt a kétségbeesésből, amely már-már elborított.

Tegyetek hát félre minden mást, és forduljatok feléje, váljatok ti is a Szentlélek templomává.”

Tartalom

John testvér:

A kereszt két arca 5

Pierre-Yves testvér:

*Krisztus keresztje
megszabadított bennünket? 35*

Luc testvér:

Húsvét hangjai. 65